

NS-Nieuwsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org

#1156

11.05.2025 (136)

Hitler in oorlog : Wat is er *echt* gebeurd?

door A.V. Schaerffenberg

Deel 3

Hoofdstuk 2: De wortels van de nederlaag

Nooit in onze geschiedenis zijn we verslagen door de kracht van onze vijanden, maar altijd door onze eigen ondeugden en door de vijanden in ons eigen kamp."

Adolf Hitler, *Mein Kampf*, deel 2, hoofdstuk XV

Het leger was voor het Duitse volk wat de Amerikaanse grondwet is voor Amerikanen, of de monarchie voor de Engelsen. Elk volk heeft iets in zijn cultuur nodig dat het diepste teken is van zijn eigen identiteit. Met namen als Frederik de Grote en Otto von Bismarck als hun erfgoed is het geen wonder dat de Duitsers hun strijdkrachten beschouwden als de instelling die hun land het best belichaamde. Maar met het ontslag van Bismarck werd de Duitse Generale Staf, die het impotente koningshuis als constitutioneel front gebruikte, de echte macht in het land. Vanaf het einde van de 19e eeuw tot het einde van de Eerste Wereldoorlog werd het land geregeerd door de klassebewuste aristocraten van het leger achter de fa-

cade van een gehoorzame monarchie, hoe symbolisch ook. Met de vernedering van november 1918 werden ze echter uit de regering gezet door sociaaldemocraten en andere marxisten. Gedurende de jaren 1920 begonnen de generaals langzaam wat van hun vroegere invloed terug te winnen als de zichtbare symbolen en militaire macht van de conservatieve kapitalisten. Duitsland werd verscheurd tussen de egoïstische krachten van links en rechts.

Toen Adolf Hitlers ideologische beweging van klassensamenwerking opkwam, werd deze fel bestreden door deze reactionairen, wiens wereld niet verder reikte dan de begrensde grenzen van het elitaire blauwbloed. Hun doel was het herstel van de monarchie, achter wiens bemiddelde, intellectueel holle boegbeelden, zoals generaal Hugo von Hindenburg, de aristocraten van het land in nauwelijks verholen majesteit konden regeren. Ogenschoonlijk patriottisch, was hun concept van "Duitsland" beperkt tot Pruisen en hun eigen hogere klassen. Op mensen uit de middenklasse werd neergekeken als vulgaire handelaars, terwijl het zogenaamde "Proletariaat" niets meer was dan een ander woord voor boeren. Bovendien werden de andere Duitse staten tot bijzaak gedegradeerd en gedomineerd, zo niet geleid, door de superieure aristocraten.

Het was dit soort onuitstaanbaar snobisme dat natuurlijk bijdroeg aan de daling van het moreel onder Duitse soldaten uit Beieren, Pommeren en alle andere staten, van wie werd verwacht dat ze tijdens de Eerste Wereldoorlog net zo zouden lijden en sterven als hun Pruisische tegenhangers. De geallieerde propaganda speelde met succes in op deze klasse- en regionale verdeeldheid tijdens het conflict. Dit waren dezelfde klassenbewuste conservatieven die het nationaalsocialisme onderwierpen aan zijn eerste bloedbad, toen zestien ongewapende kameraden op 9 november 1923 in München werden doodgeschoten door soldaten van de Reichswehr op bevel van hun hogere officieren.

Toen Adolf Hitler tien jaar later werd gekozen om een nieuwe regering te vormen, was zijn grootste uitdaging om het leger te behouden als het emblematische instituut van Duitsland en tegelijkertijd de vijandigheid af te weren van de hatelijke aristocraten die erop gebrand waren om hem als marionet te gebruiken, zoals ze von Hindenburg hadden gedaan, of om hem helemaal te vervangen door een volgzame Pruisische monarch. De Fuehrer en zijn naaste collega's voorzagen dit probleem al lang voor hun machtsovername in 1933, maar waren verdeeld over de oplossing. Hitler was van mening dat de oude legerleiding zo snel mogelijk royaal gepensioneerd moest worden, zodat ze hun actieve loopbaan konden uitdienen en hun gelederen gestaag vervangen moesten worden door nationaalsocialisten.

Hoewel zo'n proces tijd kostte, was het legaal en had het minder kans om weerstand op te roepen bij de generale staf. Anderen waren bang dat de legerofficiëren niet anders konden dan de gevolgen begrijpen voor hun aristocratische

ambities die geleidelijke pensionering met zich meebracht en drongen aan op hun onmiddellijke vervanging door ideologisch gezonde partijleden. Iedereen zag in dat de generale staf een nest van vijandigheid tegen het nationaalsocialisme was, en daarom een groot intern gevaar, vooral als het Derde Rijk ooit in een oorlog terecht zou komen. Stalin had zijn onbetrouwbare, voormalige Tsaristische legerofficiëren gezuiverd en er politiek betrouwbare mannen voor in de plaats gezet. Hitler zou hetzelfde moeten doen. Zo redeneerden mannen als Ernst Roehm, stafchef van de Stormtroepen (de S.A., of *Sturmabteilungen*).

Eind juni 1934 wilde Roehm conservatieve legerofficiëren met geweld vervangen door zijn eigen Stormtroopers. Hij wist dat Hitler hier tegen was en wilde hem daarom ook vermoorden. Toen hij hoorde van de bedoelingen van zijn S.A.-leider, arresteerde de Fuehrer Roehm persoonlijk voordat er een confrontatie met het leger kon plaatsvinden. Ongeveer 300 samenzweerdere werden onmiddellijk geëxecuteerd, inclusief niet-SA personeel, zelfs een paar SS-ers, waardoor de conventionele historici, die beweren dat Hitler zijn eigen loyale bruinhemden vervolgde om in de gunst te komen van de legerleiding en de S.A. te vervangen door de "betrouwbaardere" S.S., in het ongelijk werden gesteld. De onderdrukking van de poging verminderde inderdaad de angst van de generale staf dat Hitler geweld zou gebruiken om het leger over te nemen, maar het belemmerde ook zijn plannen om het nationaalsocialistisch te maken.

Nu groeven de aristocraten zich in en verzetten zich koppig tegen alle pogingen om de strijdkrachten te vullen met ideologisch betrouwbare mannen. Toen de oorlog slechts vijf jaar later uitbrak, werd de Wehrmacht nog steeds bestuurd door deftige snobs die lijnrecht tegenover het nationaalsocialisme stonden en elke kans wilden aangrijpen om het te vernietigen, zelfs door hun eigen land te verraden. Het hoofd van de eigen militaire inlichtingendienst van het Reich, Admiraal Wilhelm Canaris (over wie later veel gezegd zal worden), sprak voor zijn medeverraders toen hij zei: "De overwinning van Duitsland zou een grotere catastrofe zijn dan haar nederlaag."

Met andere woorden, Canaris en zijn soortgenoten uit de hogere klasse gaven de voorkeur aan de verbranding van miljoenen Duitse vrouwen en kinderen, de voornaamste slachtoffers van de geallieerde terreurbombardementen, boven Hitlers succes. Dergelijk diep verraad kan alleen worden begrepen in de context van de aristocratische mentaliteit. Deze was fysiek in opstand gekomen door de klassensamenwerking van het nationaalsocialisme, waarin gewone Duitse arbeiders schouder aan schouder stonden met de welgestelde adel als gelijkwaardige leden van de samenleving. Ze waren gewoon gekrenkt dat hun opperbevelhebber slechts een Oostenrijkse en vulgaire handelaar van de lagere klassen was, die hem zo dwaas in zijn ambt hadden gekozen. Maar de aristocratische minachting voor hem

veranderde in moorddadige woede toen deze voormalige lanskorporaal consequent overwinningen behaalde in het veld, bijna altijd tegen hun professionele (zij het verouderde) strategieën in. De meest effectieve manier om een domme man boos te maken is niet om hem *te vertellen* dat hij dom is, maar om hem te laten zien dat hij dom is. Dit deed Hitler herhaaldelijk met de conservatieve generaals, waardoor hij hun meedogenloze vijandschap verdiende.

Vele jaren na Roehm's goedbedoelde maar misplaatste poging om de aristocraten met geweld uit het leger te verwijderen - toen veel meer wereldschokkende gebeurtenissen bijna iedereen de dode stafchef van de S.A. deden vergeten - begreep Dr. Joseph Goebbels, misschien wel de enige van andere leiders, duidelijk de verschrikkelijke gevolgen die slechts elf jaar eerder in gang waren gezet. Op 27 maart 1945, met zijn land in vlammende puinhopen, realiseerde hij zich dat de oude aristocraten van de Generale Staf Duitsland de oorlog hadden gekost: "Ik wijs de Führer er uitvoerig op dat we in 1934 helaas gefaald hebben om de Wehrmacht te hervormen toen we daar de kans voor hadden. Wat Roehm wilde, was natuurlijk op zichzelf juist. Als Roehm een rechtschapen, solide persoonlijkheid was geweest, zouden er op 30 juni naar alle waarschijnlijkheid eerder een paar honderd generaals dan een paar honderd S.A.-leiders zijn doodgeschoten. De hele gang van zaken was diep tragisch en vandaag voelen we de gevolgen ervan. In dat jaar was de tijd rijp voor een revolutie in de Reichswehr. Zoals de zaken er nu voor stonden, was de Fuehrer niet in staat om de kans te grijpen."

Sinds Hitlers frontlijnervaring in de loopgraven had hij de Generale Staf altijd bewonderd als de belichaming van alles wat traditioneel waardevol was in zijn land, de solide pijler van de Duitse natie. Maar de geleidelijke ontgoocheling over haar klassenbewuste martinetten was een bittere teleurstelling. Tot ver in de oorlog beschouwde hij hen nog met respect. Te laat kreeg hij spijt van zijn vroegere diepe achting voor het merendeel van de legerleiding. "Jarenlang," zei hij tegen Hans Frank, de gouverneur-generaal van het veroverde Polen aan het eind van de oorlog, "hebben deze heren met hun mooie, roodgestreepte broeken de principes van Moltke en Schlieffen verraden, vergeten of verraden. Deze aanmatigende Junkerskaste is in werkelijkheid niets meer dan een verzameling warhoofden, weifelaars en opgezette shirts" (Innes, 18). Gebeurtenissen zouden snel aantonen dat ze bovendien verraders waren.

In het begin van de jaren 1930 heerste er een ongemakkelijke overeenkomst tussen de partij en het leger. Tegen 1935 echter, in het licht van groeiende dreigingen uit het buitenland, werden Hitlers plannen voor herbewapening hevig tegengewerkt door de generale staf. Tijdens de crises in het Ruhrgebied, Tsjechië en Oostenrijk hadden de officieren een bijzonder gebrek aan moed en vastberadenheid getoond en Hitler wist dat ze zouden bezwijken onder een echte internationale

confrontatie. Daarom aanvaardde hij op 4 februari 1938 het ambt van opperbevelhebber van het *Oberkommando der Wehrmacht* (het OKW), het opperbevel van de strijdkrachten. Veel hoge officieren waren woedend bij het vooruitzicht orders te moeten opvolgen van een voormalige Oostenrijkse korporaal. Het jaar daarop ging hun verzet ondergronds in het zogenaamde "Generaalscomplot" om de wettelijke regering over te nemen. Maar de lafheid van de samenzweerders deed het plan mislukken. Toen in september 1939 de Tweede Wereldoorlog uitbrak, verzette de legerleiding zich aanvankelijk met klem tegen elke campagne in Polen omdat die "niet te winnen" zou zijn. Nadat ze met tegenzin het veld in waren gesleurd door het momentum van de geschiedenis, verloren hun versleten, uit 1914 stammende strategieën de oorlog bijna binnen veertien dagen. De weerstand van de generale staf tegen bijna elke volgende campagne en zelfs tegen veel veldslagen saboteerde voortdurend de inspanningen van de gewone soldaat om te winnen, totdat de oorlog uiteindelijk verloren ging.

Verwijzend naar de Duitse nederlaag in de Eerste Wereldoorlog had Hitler al in *Mein Kampf* geschreven dat een militaire ramp altijd het gevolg was van een interne zwakte in plaats van een externe zwakte. Deze observatie was zowel van toepassing op zijn eigen Reich, met zijn conservatieve Wehrmacht, als op het conflict dat hij uit de eerste hand kende als jonge soldaat. Toen in 1939 de oorlog uitbrak, was driekwart van de mannen die nog steeds functies bekleedden in de regering en het leger van het Derde Rijk benoemd tijdens de Weimar Republiek. Slechts weinigen waren nationaalsocialisten. Sommige anderen stonden min of meer positief tegenover Hitler, maar de meerderheid waren aristocratische opportunisten die bevelen alleen opvolgden als ze in overeenstemming waren met het welzijn en de instandhouding van hun klasse.

Veel later in de oorlog, toen Europa vocht voor zijn leven tijdens de donkere dagen van 1944, was de Fuehrer ontzet toen hij hoorde dat van zijn 8.000.000 soldaten er slechts 260.000 naar het front waren gestuurd. Geen wonder dat ze overal in de minderheid waren! In mei van datzelfde jaar braken Sovjettroepen onverwacht door de zuidelijke linie van de Duitsers en dwongen een snelle aftocht naar Sevastopol, dat kort daarna viel omdat de generale staf niet genoeg wapens en munitie had geleverd die in overvloed waren opgeslagen in nabijgelegen depots.

Misschien wel het meest beslissende geval van aristocratisch verraad vond plaats in de zomer van 1941. Hitlers aanval op Rusland was tot dan toe een groot succes geweest, tot grote verbazing en professionele jaloezie van de generaals van het leger, die zich er bijna volledig tegen verzet hadden. Nu wilden ze de volledige leiding (en de eer) op zich nemen van een campagne die al zo goed als gewonnen leek. Vanaf het begin had de Fuehrer erop aangedrongen dat de overwinning snel

moest zijn en dat de vijand voor de winter verslagen moest zijn, omdat Duitsland gewoonweg niet de middelen had voor een langdurig conflict. En Rusland was berucht om het rampzalige weer dat elk leger tot stilstand kon brengen. Om op tijd succes te boeken, was het vernietigen of veroveren van de olie-, ijzer- en mangaanvoorraden van de Sovjets het belangrijkste strategische doel. Zijn generaals waren het daar niet mee eens. Zij drongen er in plaats daarvan op aan dat de industriële centra van de Sovjet-Unie zouden worden aangevallen. Hitler antwoordde door erop te wijzen dat als de Engelsen in staat waren geweest om hun fabrieken buiten het bereik van de Luftwaffe te brengen, de Russen dat ook konden. Bovendien kunnen oorlogsfabrieken herbouwd of verplaatst worden. Het verlies van aardolie en mineralen, zonder welke ze niet kunnen opereren, is ernstiger. Het verlies van zelfs veel fabrieken is niets vergeleken met het verlies van natuurlijke hulpbronnen. Daarom was de verovering van Oekraïne, de belangrijkste bevoorradingsbron van de Sovjet-Unie, van het grootste belang. Hitlers strategie zegvierde en de Duitse wapens ook, totdat hij eind augustus zwaar getroffen werd door buikkrampen.

Bijna drie weken lang was hij incommunicado. Toen hij voldoende hersteld was om het bevel over het Oostfront weer op zich te nemen, hoorde hij tot zijn schrik dat de generaals van zijn ziekte gebruik hadden gemaakt om het leger naar Moskou te leiden, met zijn zware industrie en het vooruitzicht op glorie voor elke generaal die het zou kunnen veroveren. De troepen van de Wehrmacht hadden net de buitenwijken van de Russische hoofdstad bereikt toen een van de zwaarste winterstormen in de geschiedenis hun opmars verlamde. Net op dat moment deden de Sovjets een tegenaanval, waarbij ze niet alleen de Duitsers afsloegen, maar hen ook op de vlucht dreven. Erger nog, Hitler werd nu geconfronteerd met een langdurige oorlog waarvoor hij niet over voldoende natuurlijke hulpbronnen beschikte, terwijl de voorraden van de vijand nog intact waren. Als zijn strategie was gehandhaafd, zou de USSR gedwongen zijn zich over te geven. In plaats daarvan had de oorlog, dankzij de Generale Staf, een wanhopig keerpunt bereikt dat de Fuehrer moeilijk in Duits voordeel zou kunnen herstellen.

De meeste aristocratische verraders overleefden de nederlaag die ze teweeg brachten om hun eigen versies van de gebeurtenissen te publiceren, waarin Hitler uniform werd afgeschilderd als een gekke amateur die de oorlog verloor omdat hij weigerde naar hun superieure advies te luisteren. De meeste van deze mannen ontsnapten aan de kangoeroe "gerechtigheid" van de naoorlogse Neurenberg processen om hun leven te slijten in hetzelfde soort comfortabele gemak waar hun klasse altijd aan gewend was geweest. En het is grotendeels te wijten aan hun leugens over de oorlog die werden gepubliceerd om hun eigen onbekwaamheid en verraad te verbergen dat de buitenwereld nog steeds wordt misleid over het wer-

kelijke verloop van dat conflict.

Meer dan enige andere factor in de Tweede Wereldoorlog was verraad door de Duitse generale staf verantwoordelijk voor de afloop ervan.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN
ARBEITERPARTEI AUßERLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

Der Kampf geht weiter !

Seitdem Hitler nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 in der nationalsozialistischen Bewegung wieder als Führer in der Nachkriegszeit und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Schritte von Massenmord, Völkermord, Verfolgung und Verdrängung haben nicht ausgereicht, das Ganze der gesamten Welt gegenüber zu zeigen. Adolf Hitler ist zurück!

Alle Nationalsozialisten sind somit arbeitslos, Völkern- und Rassenmenschen sollen Schicksal an Schicksal um Kampf um die Erfüllung unserer rassen Völkern.

Die Bewegung ist zwar stiller geworden, aber die Größe des kriegsgekauften Völkern ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.

Der völkerruf ist also dabei, das Völkern - gegen alle rassen Völkern (V) - zu bringen, seine Mord und Ermordung, Überführung und Rassenmenschen.

Ob "Herr" oder "Herr", ob im Weltkrieg oder im Massenmord, ob auf Propaganda und Verdrängung oder auf einem Schicksal, selbst Adolf Hitler Nationalsozialist ist seine Pflicht!

Hail Hitler!
Gottfried Lueck

**TROTZ
VERBOT
NICHT
TOT !**

NS-Nieuwsbulletin
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (132)
NSDAP/AO: PO Box 6414 • Lincoln NE 68506 - USA

Front Report
Interview met Molly

Deel drie

NSK: Uw huidige projecten zijn duidelijk filosofisch en kunstgerelateerd.

Gelieve uw mening te geven over de impact van dergelijke onderwerpen in de politiek.

Molly: Ik probeer nog steeds de fotografie bij te werken, maar ik heb me vooral geconcentreerd op Adolf Hitler en het Leger van de Mensheid (www.movingthethreshold.com/truth.htm). Ik ben nu bij 21 pagina's, en ik heb nog zoveel meer te doen. Het benaderen van WO II is een absoluut mijnenveld van informatie. Je zoekt informatie over één ding en vindt nog twee dingen om te onderzoeken. Het voelt een beetje aan alsof je een archeoloog bent, die het begraven verleden opgraaft. Een verleden dat men liever niet aan het licht wil brengen. We kun-

 the NEW ORDER
Number 176 (132) Founded 1979 April 26, 2022 (132)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware countries and racial kinship fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture destruction, and race-mixing.

Whether "legal" or "illegal", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or in a battlefield of a different kind every National Socialist must do his duty!

Hail Hitler!
Gottfried Lueck

**TROTZ
VERBOT
NICHT
TOT !**

De NSDAP/AO is de grootste ter wereld Nationaalsocialistische propagandaleverancier!

Gedrukte en online tijdschriften in vele talen

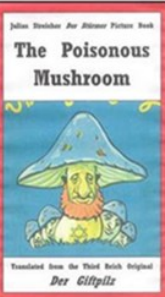
Honderden boeken in vele talen

Honderden websites in vele talen

SS Defender
against Bolshevism
by Reichführer SS Heinrich Himmler
**FOR-DANMARK!
MOD BOLCHEVISMEN!**

Translated from the SS Original

Julius Streicher, Der Stürmer, Winter 1943
The Poisonous Mushroom

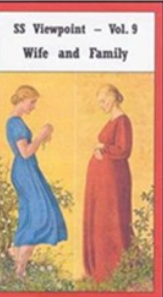
Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Reichlich Beifuss
Hitler in Italy

HITLER in ITALIEN
von Reichlich

English / German Deutsch / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch
The Sins of High Finance

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im BMD

English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO

Fight Back!

nsdapao.org

**Contact us to
find out how
YOU can help!**